

Lov blive særlig ugunstigt stillet. Det er ham nemlig umuligt at vaage over, at der ikke sker Misbrug med Stempelmærkerne fra hans Folks Side — naar Drikken serveres i Iskøler eller temperes, gaar Stemplet jo let uskadet af Flasken. Hvis det derefter paany benyttes uden Restauratørens „Vidende og Villie“, ifalder ikke desto mindre denne en Bøde, som svarer til en Fjerdedel af Medarbejderens — og faar til Gengæld en som oftest værdiløs „privat Regres“ overfor den ene skyldige.

Fra mange Sider er det alt bleven gjort gældende — saaledes med stor Styrke fra Vinhandlerforeningen —, at Loven i uhyggelig Grad vil give Anledning til „Spioneri og Angiveri af den forkasteligste Art“. Den Omstændighed, at § 18 ligefrem udsætter Belønning herfor, er ogsaa efter vor Formening stødende — og for os Restauratører ere de Udsigter, Loven saaledes aabner, saa meget mindre tiltalende, som vi jo derved aabenbart ville blive voldgivne chikanøse Elementer i vort Personale. Saa snart der uforvarende, f. Eks. i Skyndingen paa travle Dage, sker den mindste Uregelmæssighed ved Omfyldning eller ved, at en Flaske udleveres uden Stempel, fordi dette har løsnet sig i Iskabet, og denne Uregelmæssighed end ikke foretages af Restauratøren selv, men af Buffetisten eller en anden af hans underordnede, saa ville igen andre af Personalet, eller endog en af Gæsterne, kunne skaffe sig en nem Ekstraindtægt ved at „anmelde Forseelsen“ og derved erhverve sig Ret til „Halvdelen“ af Bøden. Overfor eventuelle falske Angivelser med to „Vidner“, der enes om en saadan „Angivelse“, vil man staa fuldstændig værgeløs. Saadanne Forhold ville blive ligefrem utaalelige, og det synes os, at hæderlige næringsdrivende have et billigt Krav paa ikke at blive udsatte for sligt.

At selv under normale Forhold Posekigeri og fornærmelig Kontrol, som Følge af Bestemmelserne i §§ 6 og 7, vil blive Dagens Orden, skulle vi til Slutning kun fremhæve for Fuldstændighedens Skyld.

Alt i alt nødsages vi derfor til for vort Vedkommende at nedlægge en alvorlig Indsigelse mod at komme ind under de Tilstande, som Loven vil skabe. Vi kunne derfor ikke indtrængende nok bede og besværgede den høje Rigsdag om ikke at lade dette Forslag faa Lovskraft, men søge Afgiftsforhøjelsen for Spirituosa, om den maatte anses for nødvendig, givet Former, som bedre lade sig forene med det praktiske Forretningslivs Tarv og Trang.

København, den 11. December 1906.

Carl Jacobsen,
Centralforeningen af Beværtere i Danmark.

A. C. Nielsen,
Korporationen af Beværtere for
København og Omegn.

H. H. Thomsen,
Kafévært- og Restauratørforeningen
i København og Omegn.

N. S. Baltzer,
Restauratør- og Værtshusholder-
foreningen af 1900.

Olaf Iversen,
Gæstgiverforeningen
for København og Omegn.

P. V. Cornelius,
Restauratørforeningen i Københavns Amts
nordre Birk.

Andreas Pedersen,
Formand for Frederiksberg Beværterforening.

C. Wivel, Carl Neiiendam,
Hotelvært- og Restauratørforeningen i København.